

Sion Nieuws

4 november 2022

Een uitgave van de kerkenraadscommissie van de Geloofsgemeenschap Sion te Bussum

Wim Blanken, 0294-413866, wm.blanken@hetnet.nl

Jan Mauritz, 035-6932847, secretaris.sion@gmail.com

Henk Nagel, 035-6947347, henk.nagel@kpnmail.nl

ds. Leendert W. van der Sluijs, 033-2571914, lwvdsluijs@gmail.com (eindred.)

- verschijnt vooraf aan de eerste zondag van de maand / inzenden kopij via eindredactie -

We sturen maandelijks actueel Sion Nieuws als een tussentijdse manier
elkaar een handreiking te kunnen doen, of iets met elkaar te delen.

De betekenis van de Bijbel voor vandaag

In een geseclariseerde samenleving lijkt de betekenis van de Bijbel ver weg. En voor velen is dat ook echt zo. Toch verscheen er vorig jaar bij uitgeverij Querido een bundel van tien bekende schrijvers die allemaal vinden dat de Bijbel nog overal op allerlei manieren in onze eeuw en in onze cultuur meedoet. De Bijbel is nog altijd een gemeenschappelijke tuin en bron, in de wereld van de kunst, zeker ook in de hedendaagse literatuur. De wijsheid van Prediker, de Bergrede van Jezus scoren hoog, en de bijbelverhalen die ooit op school of in de kerk werden gehoord, ze hebben zich 'diep in ons bewustzijn' genesteld. De tien schrijvers houden met hun bundel 'Een gesloten tuin – een verzegelde bron' een pleidooi de Bijbel dus niet dicht te laten. Wie echt bij de tijd wil zijn, moet ook de Bijbel lezen.

Mooi nieuws is daarom dat nog weer een andere schrijver (niet één van de bundel), Nicolaas Matsier, deze maand een boek uitbrengt dat 'Mooi boek die Bijbel!' heet. Het komt uit bij de Bussumse(!) uitgever Thoth en het is 512 blz. dik.

Matsier schreef eerder over zowel Oude als Nieuwe Testament in zijn twee boeken 'De bijbel volgens'. Deze worden nu in één boek, ook enigszins uitgebreid, uitgegeven. Wat ik ervan heb gezien, wordt het een prachtige uitgave, met 100 afbeeldingen uit het Rijksmuseum. Dus inderdaad: de Bijbel doet in Nederland nog echt mee. Daar wordt een domineeshart natuurlijk blij van, maar ik weet wel zeker: ook dat van u of jou! En de vraag is natuurlijk, hoe oud en vertrouwd ons de Bijbel waarschijnlijk ook is, kennen wij de Bijbel ook echt? Eerlijk gezegd val ik zelf nog vaak van de ene in de andere verrassing. Wist u/jij bijvoorbeeld dat de Bijbel eigenlijk helemaal geen woord voor 'lezen' heeft? Als het in onze zin over lezen gaat, spreekt de Bijbel van 'roepen', hardop zeggen. De teksten zijn bedoeld om hardop voorgedragen te worden. Ze willen echt gehóórd worden. Dus als we de Bijbel dan toch 'lezen' lees dan hardop. Zo is de Bijbel bedoeld!

En wist u/jij dat de Bijbel niet zomaar een verzameling bijbelboeken is, niet zomaar een indeling heeft, maar er ook echt een structuur is? Eerst zijn er de vijf boeken van Mozes (die vormen de Tora) en daarna zijn er de profetenboeken die een spiegel voorhouden om te laten zien waar het in de kern om gaat, en wordt in de overige 'geschriften' van het Oude Testament de menselijke stem verwoord die reageert op wat er in de vijf boeken van Mozes is aangereikt.

Deze indeling zegt dus wel iets over hoe de Hebreeuwse Bijbel gelezen moet worden. En het Nieuwe (of Tweede) Testament dan? Eigenlijk komen we daar precies dezelfde indeling tegen: de kern wordt gevormd door vier Evangelieën en het boek Handelingen, dat zijn er ook vijf, zoals de boeken van Mozes, en daarna zijn er de brieven die veel weg hebben van de profeten, en het laatste boek is het boek Openbaring, waarin het opnieuw gaat over de kernboodschap van Jezus, als een boodschap voor alle tijden.

Zo blijft er dus nog genoeg te leren, om de God van de Bijbel meer te leren kennen.

Op zondag 13 november hoop ik het hierover (en nog meer) in de morgendienst van de Spieghekerk te hebben. Ook met u/jou? Ik denk dat ik maar gewoon kies voor het thema 'Mooi boek die Bijbel!' Het zal nog niet meevallen om de preek kort te houden...

Ds. Leendert W. van der Sluijs

Onze minister van Justitie en Veiligheid, Dilan Yeşilgöz-Zegerius, verzorgde op 30 oktober jl. op uitnodiging van het Joods Humanitair Fonds de **Ronny Naftaniellezing**.

Zij uitte daarin haar zorg over groeiend antisemitisme.

Vanwege het belang daarvan op de hoogte te zijn, ook zelf op antisemitisme alert te zijn, en om onze Joodse broeders en zusters blijvend in onze gebeden te gedenken, geven we van haar lezing graag een fragment door:

Dames en heren,

(..) Wat we ons net na de oorlog niet konden voorstellen, blijkt toch te kunnen. Stapje voor stapje lijkt Jodenhaat [gewoon] te worden. Antisemieten lijken het steeds minder heimelijk te uiten. Men schaamt zich er niet eens meer voor. Integendeel, antisemitische geluiden zijn steeds vaker luid en duidelijk te horen.

Of het nou Nederlandse parlementariërs zijn die inmiddels hun hondenfluitje ingeruild hebben voor een heus blaasorkest. Of het nou een haatprediker is die uitgenodigd wordt om naast het herdenkingsmonument op de Dam zijn complottheorieën te spuien, of het nou de online Jodenhaat is die zonder gêne wordt geuit of het antisemitisme dat studenten in de collegebanken meemaken; het gebeurt en het lijkt steeds vaker en openlijker te gebeuren. Het doet mij pijn deze voorbeelden aan te halen. En toch doe ik het, daar waar ik kan. Om de schijnwerper erop te zetten. Het niet onbesproken te laten. Om ertoe op te roepen dat onze weerstand ook luider en duidelijker moet worden. En dat deze weerstand ook, en misschien wel vooral, vanuit de niet-Joodse gemeenschap moet groeien. Mijn eigen sterke verbondenheid met de Joodse gemeenschap vindt voor mijn gevoel zijn oorsprong in mijn persoonlijke achtergrond. In Turkije had mijn familie veel Joodse vrienden die ooit naar Turkije waren gevlucht. De verhalen die mijn moeder van hen had geleerd, gaf zij door aan haar eigen kinderen. Het is het verhaal van eeuwenlange vervolging. Nooit zeker weten waar je veilig bent. En de oerdrang om de geschiedenis te bewijzen dat het goede altijd zal overwinnen.

Ook mijn familie heeft alles wat wij kennen achter moeten laten om een veilig thuis te vinden. Dat thuis vond ik ook, na wat omzwervingen, in Amsterdam. In Mokum, een stad met een grote Joodse traditie die ooit niet voor niets die naam kreeg. Naast 'stad' betekent Mokum immers ook: 'veilige haven'. In mijn jaren in Amsterdam leerde ik steeds meer over wat Nederlandse Joden vandaag de dag meemaken. Ik zag hoe vrienden eerst de bewaking tijdens de bar mitzwa van hun zoon moesten regelen, om daarna pas na te kunnen denken over de taart en versiering.

Ik hoorde hoe vrienden op straat werden uitgescholden voor 'rotjoden'. En ik zag hoe Joodse ondernemers en scholen zich steeds onveiliger gingen voelen. (..)

Dames en heren, ik sta hier vandaag niet alleen als vriend van de Joodse gemeenschap. Ik sta hier als minister van Justitie en Veiligheid. Een minister die zich zorgen maakt. De Nationaal Coördinator Antisemitismebestrijding publiceerde onlangs zorgwekkende cijfers over antisemitische incidenten. In 2020 werden er 200.000 antisemitische uitingen op social media onderscheiden, ongeveer 550 per dag.

Het OM telde in 2021 een toename van een derde van het aantal registraties van antisemitisme, bij de politie kwamen bijna 20 procent meer meldingen binnen, en het CIDI noemde een stijging van 36 procent van het aantal antisemitische incidenten. Dat zijn cijfers waar ik elke keer weer van schrik. Want achter elke melding gaat een menselijk drama schuil. Bij elk incident wordt een persoonlijkheid gekrenkt, een zenuw opengereten, een volk ontmenselijkt. Honderden, soms duizenden keren per dag.

Maar ik schrik net zozeer van het aantal uitingen dat *niet* tot een melding leidt. Dat zijn er ook veel te veel. Wat betekent dat antisemitische uitingen óf niet als zodanig worden herkend, óf gemeengoed geworden zijn. Het is beide zorgelijk. Zorgelijk ook, omdat de signalen dat de samenleving zich onvoldoende verweert, mij vanuit alle generaties bereiken. (..)

➤ De hele lezing is te vinden op www.opiniepijler.nl

Voor actueel Sion-nieuws kijk ook op www.geloofsgemeenschapsion.nl